עד: כלל גדול פרק שביעי שבת

האי מאן דפרים סילקא. דוקא כסילקא שייך טמיעה אבל שאר מאכלין שרינן[ט]: **מהו** דתימא לשרורי מנא קא מכוין. ה"פ ואין בו בטול כלל קמ"ל דעכו"ל לשרורי מנא קא מכוין בטול מיהא יש בו דמירפא רפי והדר קמיט ומייב אבל אין לפרש קמ"ל דלא אמרי' לשרורי מנא קא מכוין דבפרק אין מעמידין (ע"ז לח.) אמרי' גבי האי נכרי דשדא מיכתא לאתונא אי קבר בה ישראל קרא מעיקרא ספיר דמי ופריך פשיטא ומשני מהו דתימא לבטולי מנא קא מכוין קמ"ל לשרורי מנא קא מכוין: **חביתא** ותגורא וחלתא. פי' רש"י דמשום בוזה לא מיתסיי דאין בנין בכלים ואין נראה דדוקא בממזיר מטה ומנורה של חוליות אמרי'[י] דאין בנין בכלים אבל כשעושה לגמרי כל הכלי מיתסיי משום בוזה דאמרינן ברים בוזה (לקמן ד' קכ:) הא מאן דעייל שופתא בקופינא דמרא מייב משום בוזה וע"ע דלא ליקשי ממנפח בכלי זכוכית דסוף פרקין[כ]: **חכמה** יתירה שאני. והעושים אותם בטלה דעתם אצל כל אדם כדאמרינן בהמלניע (לקמן ד' לב:) גבי אנשי הולל: **שכן** צדי חלזון בו'. ברים אלו קשרים (לקמן קיח:) פירש בקונטרס' קושרין ומתירין פעמים קושרין את המכמורת ופעמים מתירין אותם שכן

דשלקי ליה שבעא זימני ואי לא שקלי ליה (ט) ליה מסרח וכפסולת מתוך אוכל דמי: והטוחן: א"ר פפא [א]האי מאן דפרים סילקא חייב משום טוחן אמר רב מנשה [ב]האי מאן דסלית סילתי חייב משום טוחן אמר רב אשי אי קפיד אמשחתא חייב משום מחתך: והלש והאופה: אמר רב פפא שבק תנא דידן בישול סממנין דהוה במשכן ונקט אופה תנא דידן סידורא דפת נקט אמר רב אחא בר רב עוירא [ג]האי מאן [ד]דשדא סיכתא לאתונא חייב משום מבשל פשיטא מהו דתימא לשרורי מנא קא מיכוין קמ"ל דמירפא רפי והדר קמיט אמר רבה בר רב הונא [ד]האי מאן דארתח כופרא חייב משום מבשל פשיטא מהו דתימא כיון דהדר ואיקושא אימא לא קמ"ל אמר רבא [ה]האי מאן דעבד חביתא חייב משום שבע חטאות תנורא חייב משום שמונה חטאות אמר אביי האי מאן דעבד [ו]חלתא חייב אחת עשרה חטאות ואי חייטיה לפומיה חייב שלש עשרה חטאות: הגוזז את הצמר והמלבנו: אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הטווה צמר שעל גבי בהמה בשבת חייב שלש חטאות אחת משום גוזז ואחת משום מנפץ ואחת משום טווה רב כהנא אמר [ז]אין דרך גזיזה בכך ואין דרך מנפץ בכך ואין דרך טווי בכך ולא והתניא משמיה דרבי נחמיה [ח]שטוף בעזים וטוו בעזים אלמא טוויה על גבי בהמה שמה טוויה חכמה יתירה שאני תנו רבנן [ט]התולש את הכנף והקוטמו והמורטו חייב שלש חטאות [י](וא"ר) שמעון בן לקיש [יא]תולש חייב משום גוזז [יב]קוטם חייב משום מחתך [יג]ממרט חייב משום ממחק: [יד]הקושר והמתיר: קשירה במשכן היכא הואי אמר רבא [טו] שכן קושרין ביתדות אהלים [טז](קושרים) ההוא קושר על מנת להתיר הוא אלא אמר אביי שכן אורגי יריעות שנפסקה להן נימא קושרים אותה א"ל רבא תרצת קושר מתיר מאי איכא למימר וכי תימא [יז]דאי מתרמי ליה תרי [יח] חוטי קיטרי בהדי הדדי שרי חד וקטר חד [יט]השתא לפני מלך בשר ודם אין עושין כן לפני ממ"ה הקב"ה עושין אלא אמר רבא ואיתימא רבי עילאי שכן צדי חלזון קושרין ומתירין: [כ]והתופר שתי תפירות: והא לא קיימא אמר רבא בר בר חנה א"ר יוחנן והוא שקשרן: [כא]הקורע על מנת לתפור: קריעה במשכן מי הוה רבה ורבי זירא דאמרי תרוויהו שכן

חייב שמנה. ללמד שלרבו בכבשן הוא טח עליו טפילה שיהא עב וחומו מתקיים והוא גמר מלאכתו ואמרינן לקמן (דף פב:) כל מידי דהוי גמר מלאכה חייב משום מכה בפטיש אבל גבי חבית ליכא משום מכה בפטיש דמאליה נגמרה מלאכתו בתנור: **חלפא.** כוורת של קנים: **חייב י"ח.** זומר הקנים והוא צריך להם חייב משום קוצר ומשום טוטא אספס יחד הרי זה מעמר בירך יפות הרי זה כורך החליקן הרי זה ממתק עשלן דקות מאחת שתים או שלש הרי זה טוחן מתכן במדה הרי זה ממחק הסיך השתי הרי זה מיסך ארג אחת למעלה ואחת למטה כדי להעמידו הרי עושה שתי כמי נירין (ד) ארג הרי זה אורג חתך לאחר אריגתה כדי להשוותם הרי זה מכה בפטיש כדאמרינן לקמן (עה:) האי מאן דשקיל אקופי מגלימי חייב משום מכה בפטיש הרי י"ח: **ואי חייטיה לפומיה.** לעשות לה שפה הוסיף כאן מופר וקושר שצריך לקשור לאחר התפירה. ומשום בוזה ליכא למיחייב לא בחבית ולא בתנור ולא בכוורת דאין בנין בכלים (לקמן קכג:). מפשיט ליכא למימר בקנים דאין הפשטה אלא בעור. וי"מ שקודח קנים בעץ שמותכין בו ראשי הקנים של שתי ומחייב ליה בחיטא דמלאכה שאינה צריכה לגופה היא וטוב לי לפרש שעושה אותן דקות והוי כמאן דשלית סילתי: **שעוה בעוים ובוו בעוים.** קרא קדרים טוו את העזים (שמות לה) בגופן של עזים משמע: **חכמה יתירה.** דכתיב [שם] וכל אשה חכמת לב אבל להדיוטי אין דרכו בכך והוי כלאחר יד: **הפוכם את הכבש.** עולה גדולה מן כנף העוף: **והקוטמו.** לאחר שחלבו מותך ראשו שהוא דק וראוי להניחו בכר וכסת: **והמורטו.** אלא שהוא קשה מורט שערו מכאן ומכאן ומשליך הקנה ונותן השיער בכר וכסת: **משום ממחק.** דקפיד לחתוך על מקום שהוא ראוי וגם מן הקנה אורג כונעים ועושה כובעים מכנפי עוף אלא שיער: **משום ממחק.** דתנן גבי עור (לעיל עג.) הממחקו: **ביפדום אהליס.** נועצים יתידות בקרקע כדכתיב יתדות המשכן [שמות לה] וקושרין היריעות בהן במיתריהם: **קושר ע"מ להפיר הוא.** וכי האי גוונא פטרינן ליה לקמן (קיג.) דתנן כל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו: **בהדי הדדי.** בשני חוטין זה אצל זה: **שרי חד.** לאחר אריגתן מתיר האחד מפני שבולטין וגרלין: **וקטר חד.** כלומר מניח כמו שהוא: **השתא כו'** (כ) **אין עושין.** שכשמתירו גרלה הנקב ביריעה שחוטיה היו כפולין עשה והיו נסין ומתחלה היו זריזין בכך וכי מתרמו לו מרי קיטרי קושרין האחד ומותקין החוט השני מלמטה ומעלה ומסתקן בחוט אחרון וקושרין למעלה ולמטה ואין שם שנים קשרים סמוכין: **לדי חלזון.** לנטוע התכלת בדמו והוא כמין דג קטן ועולה אחת לשבעים שנה [ומצות מד.]: **קושרין ומתירין.** שכל רשתות עשויות קשרים קשרים והן קשרי קיימא ופעמים שצריך ליטול חוטין מרשת זו ולהוסיף על זו מתיר מכאן וקושר מכאן: **והא לא קיימא.** הכי וכיון דלא קיימא לאו מלאכה היא: **שקשרן.** שקשר שני רשתי החוטין: דרגא

מסורת הש"ס

עין משפט נר מצוה

מד א מיי' פ"ז מהלכות שבת הלכה כ ופ"ח הלכה טו ופכ"ח הלכה יח סמג לאוין מה טושיע אח"ח סי' שכא סעיף יב:
מה ב מיי' שם פ"ח הלכה טו:
מו ג ד מיי' פ"ט מהל' שבת הלכה י סמג שם:
מז ה מיי' פ"ט מהלכות שבת הלכה יב:
מח ו ז מיי' פ"ט מהל' שבת הלכה ז:
מט ח מיי' פ"ח מהל' שבת הלכה ז:
נ ט שם הלכה ו:
נא י מיי' פ"ט שם הל' ח סמג שם טושיע שם סעיף ח:
נב כ מיי' שם פ"ט:
נג ל מיי' שם הלכה י:

מוסף רש"י

והמורטו. שתמליקה מן הנדנין ומורט מן הקנה את הקשר (בכורות כה.).

רב נסים גאון

שכן צדי חלזון קושרין ומתירין. זה חלזון היו צוצעין בדמו תכלת, ומשכחת לה במנחות בפרק התכלת (דף מד:) תנו רבנן חלזון זה נוטל דומה לים, ברייתו דומה לדג, ועולה פעם אחת לע' שנה, ובדמו צוצעין תכלת לציצית דמיני יקרים. ואמרו עוד ושם מנן אמר ליה אביי לרב שמואל בר יהודה הא הכילתא היכא צבעינן. אמר ליה מייתינן דם חלזון ומסמנין כו'.

רבינו חננאל

עבר (אדם) שם, ואחרים אומרים כל שלא שהה אדם שם. הכא כיון דאשכחינן מפורש בתלמוד א"י, כוותיה עבדינן, ומסקינן לשמעתיה שיעור מה שמיסב על השולחן באותה סעודה בלבד. ובענין הזה גרסינן במגא ביר"ט פרק א' (ביצה יג.) תנן התם המקלף שעורים מקלף אחת אחת על יד ואוכל, ואם קילף יצתן לתוך חיקו חייב, א"ר אלעזר וכן לשבת, והא רב מקלפי ליה כסי כסי, ור' חייא מקלפי ליה כסי כסי, אלא אי איתמר, אסיפא איתמר המולל מליות שם חיטין למחר מנפח על יד על יד ואוכל, ואם נפח יצתן לתוך ידו חייב, א"ר אלעזר וכן לשבת. מ"ש דמלאכת מחשבת אסרה תורה ודאי לאו מלאכת מחשבת היא, דלא קא מכוין במלאכה אלא לאכילה בלבד, ולפיכך א' כיצר מנפח, ואסיקנא א"ר אלעזר מנפח כידו אחת ובכל כחו. השותן, אמר רב פפא האי מאן דפרים סילקא, פי' כעין כתישה ולא כעין חיתוך, חייב משום טוחן, וכן כאן דסלית סילתי, פי' עצי דקלים שעומדין שיבי שיבי כעין נימין, וכשממרק הנימין הללו יוצא ביניהן כמין קמח דק, לפיכך המנפצם חייב משום טוחן. ואי קפיד אמשחתא, כלומר אם מתכוין לחתוך אילו שילתי זרת זרת אורך כל אחד ואחד, חייב גם משום מחתך. הלש והאופה. אמר רב פפא שביק בישול סממנין ונקיט אפיה. ולא מפרש בהדיא האי מילתא, דאאשכחן בירושלמי דאמר הכי, אחא חמי אפיה הגדלת בישול הוא ואת אמרת הכן, אלא כיון דתני סדר עיסה חביתא בהדייהו, ההוא דשחק חסף (מלא) [מלח] חייב משום טוחן. האי כאן דגבל גירגבסין, עפר, קילודין, מלונמא, סממנין, חייב משום לש. מאן דשדא סיכתא לאתונא חייב משום מבשל. פירוש הנותן יתידות לחים בכבשן כדי ליישבן לנעצם בספינות וכיוצא בהן. פי' לשורורי, לחזק. ריש מי שאומרים סיכתא הן גללי בהמה דקיקין, אם השילם לכבשן, מה שחייב משום מבעיר הרי חייב, ועוד חייב משום מבשל. וזה שנצרף לומר כן, דלא תימא אין המפחר כלי חרס מבשל מפני שמחזיק הכלי, אשמעינן דמיפחה רפה כשהן שיט ומתבשלין ואחר כך מתחזקין כשיצטרפו (מתחפרו) [ויתפחרו]. וכן מאן דארתח כופרא, אף על גב דהדר איקיש, מבשל חייב. מהו דתימא הוא, אמר רבה מאן דעבד חביתא חייב ז' חטאות, פי' כגון שהיתה לו בשושיות ונטלה רייפה הקיקע, חייב משום חורש. שחק, חייב משום טוחן. ניקוטו מן הצרורות, חייב משום בורר. וכשמתתך מכנו מתתך, ועיקר מלאכה לאבניין (מלאכה). ונמר מלאכה והשואתה חייב משום מכה בפטיש, הרי שבעו. בתנור עוד מוסיף אחר שצריך להחליק את תוכו ולשוף אותו (נחלים) [בחליחה] וחייב משום מבתק. מאן דעבד חלתא חייב י"א חטאות. תתך קנה

דשלקי ליה שבעא זימני ואי לא שקלי ליה. לאוכל מתוך הפסולת מתוך שהוא רך וימוק[ט] ע"י שנשלק הרבה: **מסרח.** והלכך אוכל נמי כל זמן שמעורב בו הוי כפסולת ומיהו אוכל הוא ומתמירין עליה למיהוי ההוא דשקיל כפסולת מתוך אוכל. ול"נ הבורר תורמוסין מתוך פסולת שלהן משלקן פעם אחת ממרקין ומערין אותן המים ובורר המתולעות שלהן כמו שעושין לפולין וכן בכל פעם ופעם וזה בורר האוכל ומניח הפסולת ואי לא שקלי ליה מסרח גרסינן הלכך משלקום פעמים ושלש חשיב ליה פסולת הואיל ואי שביק להו הכי דלא הדר שליק להו מסרחי וכשהוא נוטלן מתוך שאר מינין גרועין המעורבין בהן כפסולת מתוך אוכל דמי דהנהו שאר מינין לא מסרחי דגמר להו כיפולייהו פעם ראשונה ומניח. ורבינו הלוי גרים ואי שקיל ליה מסרח כשנוטלו ניומח בין אצבעותיו ונמאס הלכך ההוא דשקיל הוי כפסולת והנשאר הוי אוכל עד שחוזר ונוטלו: **דפרים סילקא.** במ"ש גרסינן ולא בסמ"ך דדפירס בהעור והרוטב (חולין דף קכ.) מאי קיפה פירמא. מינלי"ר בלע"ז מחתכו הדק: **דסלית סילתי.** עניס דקים להנעיר אש: **ואי קפיד אמשחתא.** לחותכן במדה: **מחתך.** העור מקצלו במדה: **ונקט אופה.** דלא שייך במלאכת המשכן כלל: **סדורא דפת.** שהתמיל בו נקט ואופה במקום בשול דסממנין הוא דהוא בישול דפת: **דשדא סיכתא.** שהשליך יתד לא לתנור מס ליכשו שיתקשה: **לשרורי.** לחזק ואין כאן בישול: **דמרפי רפי.** ע"י חוס האור והמים שבתוכו יוצאין ונלחה שיצאו מיניו קמיט מתקשה וכי רפי ברישא הוי בישול: **דארתח כופרא.** שהמיך זפת: **דהדר איקוסי.** מחר ומתקשה: **חביתא.** של חרס: **שבע חטאות.** טוחן הרגבים ושותקן הדק הוי טוחן וכולר הגרורות הגסות מתוכן הרי שתים ומרקדן בנפה ומגבל הטיט דהייטו לש וממרח הטיט כשעושה הגולם שיהא חלק הרי ממתק ומבניר את האור בכבשן ומלרפו בתוכו הרי מבשל. מיוחא דמופר ליכא דאינו לריך אלא לעפרה: **תנור חייב שמנה.** ללמד שלרבו בכבשן הוא טח עליו טפילה שיהא עב וחומו מתקיים והוא גמר מלאכתו ואמרינן לקמן (דף פב:) כל מידי דהוי גמר מלאכה חייב משום מכה בפטיש אבל גבי חבית ליכא משום מכה בפטיש דמאליה נגמרה מלאכתו בתנור: **חלפא.** כוורת של קנים: **חייב י"ח.** זומר הקנים והוא לריך להם חייב משום קוצר ומשום טוטא אספס יחד הרי זה מעמר בירך יפות הרי זה כורך החליקן הרי זה ממתק עשלן דקות מאחת שתים או שלש הרי זה טוחן מתכן במדה הרי זה ממחק הסיך השתי הרי זה מיסך ארג אחת למעלה ואחת למטה כדי להעמידו הרי עושה שתי כמי נירין (ד) ארג הרי זה אורג חתך לאחר אריגתה כדי להשוותם הרי זה מכה בפטיש כדאמרינן לקמן (עה:) האי מאן דשקיל אקופי מגלימי חייב משום מכה בפטיש הרי י"ח: **ואי חייטיה לפומיה.** לעשות לה שפה הוסיף כאן מופר וקושר שלרבו לאחר התפירה. ומשום בוזה ליכא למיחייב לא בחבית ולא בתנור ולא בכוורת דאין בנין בכלים (לקמן קכג:). מפשיט ליכא למימר בקנים דאין הפשטה אלא בעור. וי"מ שקודח קנים בעץ שמותכין בו ראשי הקנים של שתי ומחייב ליה בחיטא דמלאכה שאינה צריכה לגופה היא וטוב לי לפרש שעושה אותן דקות והוי כמאן דשלית סילתי: **שעוה בעוים ובוו בעוים.** קרא קדרים טוו את העזים (שמות לה) בגופן של עזים משמע: **חכמה יתירה.** דכתיב [שם] וכל אשה חכמת לב אבל להדיוטי אין דרכו בכך והוי כלאחר יד: **הפוכם את הכבש.** עולה גדולה מן כנף העוף: **והקוטמו.** לאחר שחלבו מותך ראשו שהוא דק וראוי להניחו בכר וכסת: **והמורטו.** אלא שהוא קשה מורט שערו מכאן ומכאן ומשליך הקנה ונותן השיער בכר וכסת: **משום ממחק.** דקפיד לחתוך על מקום שהוא ראוי וגם מן הקנה אורג כונעים ועושה כובעים מכנפי עוף אלא שיער: **משום ממחק.** דתנן גבי עור (לעיל עג.) הממחקו: **ביפדום אהליס.** נועצים יתידות בקרקע כדכתיב יתדות המשכן [שמות לה] וקושרין היריעות בהן במיתריהם: **קושר ע"מ להפיר הוא.** וכי האי גוונא פטרינן ליה לקמן (קיג.) דתנן כל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו: **בהדי הדדי.** בשני חוטין זה אצל זה: **שרי חד.** לאחר אריגתן מתיר האחד מפני שבולטין וגרלין: **וקטר חד.** כלומר מניח כמו שהוא: **השתא כו'** (כ) **אין עושין.** שכשמתירו גרלה הנקב ביריעה שחוטיה היו כפולין עשה והיו נסין ומתחלה היו זריזין בכך וכי מתרמו לו מרי קיטרי קושרין האחד ומותקין החוט השני מלמטה ומעלה ומסתקן בחוט אחרון וקושרין למעלה ולמטה ואין שם שנים קשרים סמוכין: **לדי חלזון.** לנטוע התכלת בדמו והוא כמין דג קטן ועולה אחת לשבעים שנה [ומצות מד.]: **קושרין ומתירין.** שכל רשתות עשויות קשרים קשרים והן קשרי קיימא ופעמים שצריך ליטול חוטין מרשת זו ולהוסיף על זו מתיר מכאן וקושר מכאן: **והא לא קיימא.** הכי וכיון דלא קיימא לאו מלאכה היא: **שקשרן.** שקשר שני רשתי החוטין: דרגא

מסורת הש"ס

(ט) ע"ז לח., כ) [פי' הערוך ע"ז בתרומות תמלא כערך הגלגל ע"ש דקתסיב חייב משום בוזה ולא קתסיב חייב משום בוזה ולא קתסיב זה שכ' רש"י הכא דבר"ה חייב משום מתחק עש"ש ומה הגין דעת וסכרת תוס' ד"ה חגיתא], ג) לקמן נט., ד) כמרים כה. (תוספתא פ"ז), ה) [ל"ל אמרי'], ו) ל"ל אמרי כל"ל, ז) ופסחים עה: יומא מז., ח) מ"ל: וימות], ט) [ועי' תוס' לקמן קיד: ד"ה אלא לקנינת ירק כו' ע"ש], י) [לעיל מז. עי' תוס' שם ד"ה דחוליא], כ) [דף פה:].

הגהות הב"ח

(א) גמ' שבעה זמני ולא (לא שקלי) חא"מ וי"ב ס"ח לא שלקי וס"ח ולא שקלי: (ב) שם אמר רבה שכן קוקרים ניתרי אהלים בהוא כל"ל ותיבת קוקרין נמחק: (ג) שם דלא מיתרמו ליה תרי קיטרי כל"ל ותיבת חוטי נמחק: (ד) רש"י ד"ה חייב וכו' עשה שתי כתי מרין. כ"ב ולקמן ר"ס האוכל פי' רש"י הכך לאו נירין ממש כי' ע"ש כדף קה ע"א: (ה) ר"ח בשמא פי' שכשתתירו נתלה כל"ל ותיבת אין עוסקין נמחק:

גליון הש"ם

גמ' הוי מאן דפרים סילקא חייב. עי' לקמן דף קכח ע"א כרש"י ד"ה שלא יקושו: שם תילש חייב בשום נוזז. עי' לקמן דף קז ע"ב ובתוספות רשב"ם שם: שם דאי מתרמי ליה תרי חיטי. עי' לעיל דף עג ע"א תוס' ד"ה הקוקר: שם השתא לאני מלך ובר. סמוכים דף פה ע"ב ומ"ש ומה דף מז ע"א:

לעזי רש"י

מינצי"ר. לקרום, לתתוך.

רבינו חננאל (המשך)

נעשה זומר וצריך לעצים חייב משום קוצר ומשום נוטע. כיצד הקנים חייב משום מעמר. דקדק הקנים חייב משום טוחן. חחכם שיעור כגון אמה אמה חייב משום מחתך. קילפם חייב משום רש. השלוך קליפתם וקנים שאין ראויין למלאכה חייב משום בורר. הטל שיחיו חייב משום מיסך. וכשמטיל הערב עושה שני בתי נירין. וכשמכה אותן כדי לקרבן זה לזה ולהדוחיק אורג. זה כל זמן שעושה (ארעית) [ארעית] הכוורת. וכשבוקף הקנים למעלה לאריג קרדתיה בוצה הוא. נגמר מלאכה שעשבו קרומות היצאות, משום מכה בפטיש. הרי אלו י"א מלאכות. ואם כפף פיה למטה ותפרה (כשיבינו החייט) [כשמותחת החוט] חייב משום טווה. כרב דאמר המותחת חוט של תפירה בשבת חייב (משום) חטאת. וכשהוצר חייב משום תופר. הרי אילו י"ג חטאות. ירושלמי הרוא איתתא כד משתייא בקוביה משום מיסכה, כד יהבה קרומה משום עושה בתין, כד מקימה לון משום בונה, כד מחייה משום אורגת, כד מקטעא בגימא משום מחתכת. כד גמרה מלאכה משום מכה בפטיש. אזנים

ל) לפניני נגמ' מפרש כהפיל הטעם משום דמיירת דעת נקיט ומכ"ל מיריש"לתי ותלי דלפני כרינו לא היה זה בנוסחת הגמ'. כ) לפי מה דאמרינ דמיני לון כלן לק שם חטאות ותלי דאמר דמינו רבינו ול"ל ובמלגלף אמ"ל בנכנס חייב משום מגבל וכ"ה ברש"י.

של דיסקיא [קושר ומתיר] נעשה כנוגע ופותח, וכן חותלות של תמרים קושר ומתיר. א"ר יוחנן הטווה צמר מעל גבי בהמה בשבת חייב ג' חטאות, משום גוזז ומנפץ וטווה. ודחה רב כהנא ואמר אין דרך גזיזה ולא דרך טוויה בכך. ואקשינן על רב כהנא והתניא משום דר' נחמיה שטוף בעזים, אלמא שטפוהו בעזים ושוות בעזים מעליהן בלא גזיזה. ומפרקינן הכמה יתירה שאני, דרבתיב וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה טוו את העזים. ואע"ג דרב כהנא לגבי (רב) [רבי יוחנן] תלמיד הוה, כיון (דיש) דאשכחן בתלמוד א"י דקיימי כוותיה. דגרסינן התולש כנף מן העוף חייב משום גוזז, המורטו חייב משום מחתך, הקוטמה חייב משום מכה בפטיש. ודחינן לא דמיא תולש כנף עוף לתולש שער בהמה, ונעוף שאין לו גזיזה תלישתה היא גזיזתה, כרם בהמה אינו חייב עד שיגזז. תדע שהוא כן דתני תלש כן המתה חייב תלישתה זו היא גזיזתה, מן החיה פטור. ותו מדתנן (לקמן צד.) הנוטל ציפורניו זו כזו או בשיניו, וכן שערו וכן שפמו וכן וקנו, ר' אליעזר מחייב חטאת וחכמים אומרים משום שבות, כלומר אין דרך נטילת שיער בשיניים, וכיון דקיימי חכמים כרב כהנא, קי"ל כוותיה.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com